

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłał,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatonk
Zradny je.

Za staw sprócnj
Napoj mócnj
Lubosć ma;
Bóh pak swěrnj
Přez spař měrnj
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džěłaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpođń ty.

Z njebjes mana,
Njeh ói khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřěw óe!

F.

Sserbske njeđželske lopjeno.

Wudawa so kóždu kóbotu w Smolerjez knihicizščežerńi w Budychinje a je tam ja sčtwórtletnu pschedplatu 40 np. dostacž.

1. njeđžela po swjatej Trojizy.

1. Jana 4, 16—21.

Nasch tekst je tak prawje wotmolwjenje na stare pra-
sčjenje, na kotrymž su mudri we wschitkich lěstotetkach
džěłali, sčto je Bóh. Bohanjó njejsu něhdy na to wot-
molwicž mohli. Jedyn jich mudrych praji wjele bóle, so njeje
móžno, Boha namakač, a hdyž by jeho knadž namakał,
dha njeje sažo móžno, jeho wschitkim ludžom sjewić. Halle
kšesčezjanstwo, to reka, nasch Knjes a Ebóžnik Jesuř
Khrystuř je nam nascheho Boha prawje sjewił, sjewił psches
řwoje skutki, sjewił w řwojim žiwjenju a sjewił w řwojim
čžerpjenju a wumrjecžu psches řwoju njewuprajomnje wulku
lubosć. A tuta lubosć, to běsche to njebjeske pola Ebóž-
nika, to běsche to wulke wobradženje, kotrež je Ebóžnik
něhdy čžlowjekam pschinjeřł, to běsche se řłowami nascheho
teksta Bóh tón Knjes řam, pschetož Bóh je lubosć, čžitamj
w tekšće. To je tež, sčtož čžemj po řakladže teksta roř-
pomnicž:

Bóh je lubosć.

My hladamj pschi tym

1. na žórto lubosće, 2. na pschisřuschnosć lubosće a
3. na žohnowanje lubosće. —

1. Kajke wulke řłowo je tola, Bóh je lubosć a
sčtož w lubosći wostanje, tón wostanje w Bosy a Bóh
w nim. Rosymišč to tež? Luther je ras prajił, hdyž
čže něčto Boha molowacž, dha dyrbi wón jedyn wobras
čžinicž, kiž je jenož lubosć, a hdyž čže jedyn lubosć wu-

podobicž, dha dyrbi jedyn wobras molowacž, kiž njeje ani
řemřki ani njebjeski, ale kiž je Bóh řam! Esu w naschich
dnjach huřto řo prasčeli, řak móžemj nasch lud polěpscho-
wacž, řak móžemj naschemu ludu lěpsche čžasř pschinjeřč,
dha nimamj žane rjeřsche wotmolwjenje na tuto pra-
sčjenje, dha njemóžemj žanu lěpschu radu dacž, hacž pschezo
řažo: wjazy lubosće do nascheho luda! Ale mjěř lubosću
a lubosću je wulki rořdžěl, a tehodla dyrbimj temu pschi-
řtajič, my trjebamj jenož lubosć, kiž je řałożena na Boha,
kiž řteji we wěrije do nascheho njebjeskeho Wótza. Bóh
njebjeski dyrbi byčž žórto nascheje lubosće, žórto nascheje
lubosće dyrbi ležecž na njebjeskich horach, ř kotrychž nam
wschitka pomoz pschitřadža! Sčtož njeha wo tutym Bosy
ničžo wjedžicž, sčtož tuteho Boha, řaž bohuzel tyřazj
w naschim řrudnym čžasřu, řacžisřnje, tón njemóže tež pravu
lubosć wobředžicž, tež tam niž, hdyž kultura naschich dnjow
ludži wobknežuje! Čžim bliřřchi řwojemu Bohu řmy, čžim
wjazy řwjateje lubosće tež w řebi mamj, pschetož Bóh
je lubosć, a sčtož lubuje, tón je wot Boha rořženy a
Bože džěčžo! A tuta lubosć řtupi nam wofebje w řesurřu
Khrystuřu, naschim Knjesu a Ebóžniku napschecžiwu. W nim
je řo tuta lubosć něhdy w Bethlehemje w najřwjecžisčej
hodžinje sjewiła, a sjewiła na řchizju na Golgacze. A nje-
mu čžemj wsčědnje řhwatač, wsčědnje čžemj řebi wot
njeho lubosć wuprořycž a we wěrije wot njeho lubosć
wsacž řaž trjebamj wsčědnje řa řwoje žiwjenje řřlěb. A
hdyž ta stara řida, řawisć a druhe řřěchi řažo do nascheje
wutroby řacžabnu, — a bjes řřěčow njebudžemj na tutym

šwěće ženje — dha chzemy šwojemu Šbóžnikowej šo pschezo šašo podacž a na šwoje kolena padnycž a šawolacž: Luboscž, ja šo poddam cži, chzu twój woštacž wobštajnje. A temu napomina naš tež našch tekst, hdyž praji: Lubujmy my jeho, dokelž wón naš prjedy lubował je. Ale my njetrjebamy luboscž jenož ša šo, ně, luboscž pschinyješe nam tež wšchelatore pschibšluschnosće šobu, to našch

2. džel. Našch tekst praji: hdyž šchtó rjeknje, ja lubuju Boha a hidži šwojeho bratra, tón je šat. Pschetož šchtóž šwojeho bratra njelubuje, kotrehož wón widži, šak móže tón Boha lubowacž, kotrehož wón njewidži? A tu pschifašnju mamy my wot njeho, šo tón, kiž Boha lubuje, tež šwojeho bratra lubowacž dyrbi. Tuto napominanje njeje šwjaty japoschtoł jenož ludžom šwojeho cžaša dał, ně, wono płacži w žyle wošebitym wašchju nam dženska! Šhodžće w luboscži k bratram, wopolažće to psches škutki, pschetož je šłowami njeje cžinjene. Na tutych škutkach luboscže k bratram, to pač reka tež k našchim njepšcheczalam, chze našch Bóh špóšnacž, hacž tež luboscž k njemu mamy. To pschezo šak lohko njeje, ně, tež tu płacži, šchtóž šwj. japoschtoł Pawoł w lišće na Šilippiskich w 3. stawje, w 12. šcht. praji: Niž jako bych to šame hižom šapšchijal abo hižom dokonjany byl; honju pač ša tym, hacž bych jo šapšchijal, jako tež ja wot Šhryštuša Šešuša šapšchijaty šym. Tehodla šhodžće w luboscži, to reka, wašche žyle žiwjenje jedyn jenicžki dopočas, šo Bóh tón Šnješ tež we waš žimy je! A w tutej luboscži dyrbimy šo najprjedy našchim bratram podacž. Šelko škladnosće mamy k temu w žiwjenju! Tu płacži, jenemu žarowazemu pscheczelnuwe, štrošchtne šłowo pošćicž, tam jenemu, kiž našchu pomoz trjeba, pomhacž, abo tam jenu nóz pola jeneho lubeho šhoreho štražowacž. A dyrbjachmy pschi tym tež škutki luboscže, kiž našche pjenježne wopory šebi žadaju, šabycž? A k podacžu pschišndže to woadacže. Še ša luboscž njemóžno, hidžicž, šłoscž je šłoscžu šaplacžicž, ně, luboscž prjedy šmėrom njeje, hacž šašo mėr njeje! O, šak naležnje dyrbi šo tuto napominanje pschezo šašo šchescžijanskim bratram a šotram na wutrobu položicž! A budžemy tuto napominanje dopjelnicž, budže našche žyle žiwjenje jene štajne podacže, woadacže, woprowanje, dha tež šhonimy, šak wėrne šłowo teho Šnješa je, dacž je šbóžnišcho hacž bracž! Ššmy pač to we wėrnoscži šhonili, potom tež žohnowanje njewuwoštanje, kotrež je Bóh šwojim džecžom šlubil, kiž jeho lubuja, lubuja w bratrach tu na šemi; to tón

3. džel. Šajke šłowo je tola, hdyž našch tekst praji: Bóh je luboscž, a šchtóž w luboscži woštanje, tón woštanje w Bóhu a Bóh w nim. Na tym šo ta luboscž dokonja pola naš, šo my bychmy dowėrjenje mėli na šudnym dnju. Šaj, Bóh w naš, to je našche šbože, našche žohnowanje. Njech pschišndže, šchtóž chze, wješele abo šrudoba, my doštanjemy wšchitko k lubeje ruki našcheho Boha. Wėrjaža luboscž napjelnja naš k wješelom, tež ša džėn šuda, luboscž da nam wėšte dowėrjenje na Bóžu šmilnosć. Šakž tež našch tekst praji: šo my bychmy dowėrjenje mėli na šudnym dnju, — a dale: bojoscž njeje w luboscži, ale dokonjana luboscž wumjeta tu bojoscž won; pschetož ta bojoscž ma cžwilu. Šchtóž šo pač boji, tón njeje dokonjany w luboscži. Tehodla šo njebojimy tón pucž junu hicž, kiž naš dowjedže k našchemu Bohu, kiž je ta luboscž, a k kotrymž je našche žyle žiwjenje šjednocžene, šakž žiwjenje džėšcža k nanom. Šdyž junu šmjercž tež k nam pschišndže, dha šmy štrošchtne, pschetož móž luboscže, kiž je do našcheje

wutroby wulata psches Ššwjateho Duchu, dyrbimy šancž psches šchizž ke křonje, k tyšchnosćow tuteho šwėta do njebjeskeho křaleštwu. A to je našche najrješšche žohnowanje! Tehodla dajmy šo pschezo šašo napominacž, chzemy pŕtacž Bóžu luboscž, kiž nam w našchim Šbóžniku Šešušu Šhryštušu napschecžiwu štupa. Tutón Šbóžnik šteji tež w tutej hodžinje šašo psched durjemi našcheje wutroby a křapa! Šhwataj k njemu. Šchtó wė, šak dolho hišchće, dha štejišch ty psched durjemi jeho křaleštwu a křapach ty! Bóh daj, šo by tebi potom napschecžiwu křincžalo: pschišndž, mój bratsje, pschišndž moja šotra, ty šy šwėrny byl hacž do šmjercže, tehodla herbuj nětko wėcžnu domišnu, njebjeske křaleštwu. Šamjen.

B. w B.

Bóh je luboscž.

Njech Bohu křincža hlošy,
Kiž žórli wutroba;
Wšchak wón, kiž šwėty nošy,
Naš šchžedrije šastara!
Dre dawa kwėtkam mřewacž,
Ššo šłonzam wužehlicž;
Šim da pač k nowa křěžewacž,
Še nochze šahubicž.

Šdyž wichor šněhi šyje
A mjeršnyč pocžina:
Bóh našu šemju křyje,
Šchat běly wobleka;
Šod mjehkim křywom rjenje,
Šakž w křinje macžerki,
Špja cžiche wotpocžnjenje
Wšchė kwėtki, tramicžki.

A je šaš pschišchta meja,
Dha w mlódbnej křašnosći
A nam k jašnym wóčžkom džėja
Wšchė trawki, róžicžki;
A wšcho k nich tón hłób šlyšchi,
Kiž křincži k wutrobje:
Šchto horjo tebe tyšchi?
Bóh wješšchny luboscž je!

K. A. Fiedler.

Šabožina w šchuli.

(Šofracžowanje.)

Wucžerjowy bližšchi nadawł je wudžėlanje plana, kotryž k najmješšcha pschezo na šchtwórtlėto ša jenotliwe hodžiny macžišnu poštaja. Šotre bibliške knihi, šotre štawy a šotre šchucžki k jenotliwých knihow maju šo do plana pschijecž, wotwišuje wot nawjedžitoscže džecži a wot cžaša, k temu pschiswoleneho. To pač je w tych wšchelaticch šchulach jara wšchelako. Tola pschi wšchej wšchelakoscži dyrbja wšchitke tónšamy šamer mėč a tehodla tež pschezo šajke džėlby wušwolecž, kotrež šu wošebje pschihodne, džecži k temu jenemu šamerj pschiwjedowacž. Šotry pač je tónle šamer, ša tym šo šchescžijanska šchula prashecž njemože, šakž dolho w jejnej bibliji to šłowo šteji: Daježe džecžatkam ke mni pschišncž a njewobaraježe jim. Šo by Šhryštuš žiwjenje byl w žiwjenju džecži, to je tón šamer, tón jedyn šamer ša wšchitkich. Tehodla dyrbja džecži w bibliškej wucžbje widžecž a šacžuwacž, šak je Šešuš Šhryštuš a a o, žro a jadro žyleje

biblije, kak w njej wschitko na njeho pokazuje a na njeho cziszczi, wot prenjeho slowa: W spoczatku stwori Boh njebieša a semju hačž k Sanowemu Hamjeń na kónzu sjewjenja. Tole stejischčo ma wučer twjerdze džeržecž pschi wuswolowanju wučbneje maczišny sa biblijsku hodžinu. Wjeloscž a wjeloratosčž nječžini; psched tej njemóže šo naležnje doščž warnowacž. Pola žaneho pschedmjeta šo wona s wužitkom njenaložuje, najmjenje pola teho niz, kotryž niz jeno najwjetschu jašnosčž w srošmjenu, ale tež polne wobdželenje dušche a stajne naložowanje na žiwjenje žada.

Wučerjo nješmédža ženje šapomnicž, šo biblija njeje jeno sa šchulski čaš šamón data, ale sa čaš žykeho žiwjenja. Šo by šo džecž w šchulskim čašu wukhmanilo, bibliju čžitacž a srošmicž, šo by šo k čžitanju biblije šwólniwe ščžinilo a šo šwucžilo, w Božim šlowje Božeho Ššyna phtacž a s nim po Božich pučžach šhodžicž: to je nušne; na to ma šo džiwacž. Š temu paš nješluscha wjeloscž a wschelatosčž, ale to prawe, kažž tež dobre wobdželenje tuteho praweho.

Pschi rosdželenju biblijskeje wučbneje maczišny na jenotliwe hodžiny ma šo s dobom na to džiwacž, ščto dyrbi šo s tymile wotdželenjemi s druhich biblijskich knihow, s katechizma, s ščerluschow, se stawišnow šwéta, s pschirodopiša z. do šwjaska pschijecž.

Spoczecž ma šo biblijska wučba se šawodom do biblije, pschi čžimž dyrbi jašne rospokoženje jejnych žohnowanjom, dokladne nawjedowanje k jejnemu pravemu wuživanju a wurasne dopokajowanje, šo je wona šawérnje Bože šlowo, jako hłowna wěž wustupicž. Ščtož je hewak wo jejnych jenotliwych knihach prajicž, njech šo najpschihodnišcho pschi čžitanju tyčšamych našpomni, a to, ščtož wopšchijecže nastupa, po čžitanju, hdyž džecž wopšchijecže šnaja.

(Pschichodnje dale.)

Mi njeje žel!

1. Kor. 3, 22. 23.

(Gerof.)

Wém wjele, čžehož ja šo junu šaju,
Hdyž budu štačž na mjesh žiwjenja;
Wém tež, šo nakopjene hrěchi šaju
Mje junu psched woblicžo šudnika.
Duž čžu ja k njemu štyšnje posdychowacž:
„Ach šmil šo, Šnježe, budž wschak hnadny mi!“
A tola, ščtož mi čžedža porokowacž
Tu wschelateho, žel paš njeje mi.

Žel njeje mi, šo šym ja šastupowal,
Hdyž wobšunjenoh' bratra tamaschže;
Šo šym ja šwérnosčž jemu dowobšhowal,
Měd namakach, hdyž jěd wy widžeschče.
Njech bē tež šhebaš mje dowěrjenje,
Wém, w njebiešach wschak merny šudnik je.
Tež ja šej žadam šmilne wušudjenje —
Duž mišoh' šuda žel tež njeje mi.

Žel njeje mi, šo na horach a w dolach
Ša husto wužiwach dych ššewjazh;
Šo w njewjedrach šo w Božej ruzh šhowach
A bywach w šłonežnym wjedrje wješely.
To njedžeržach sa žanu Božu šlužbu,
Tež niz sa dželo, kiž šo šaleži.
Wém paš, Šnješ wschudžom dawa krašnu wučbu;
Duž tajšoh' pscheytka žel njeje mi.

Mi wobohatšow njeje žel, kiž šhudy
A wbohi šhorh dosta wote mnje,
Šo s woblicža ja jemu šrudnosčž druhdy
Ššym šacžeril, šo šaš šo šmješche.
A by-li mój šhlěb padnył tež do šuže,
— Ach, wjele hrěšnikow Boh našycži —
To k hidžerjej mje ščžinicž nješamóže;
Duž šmilnych woporow žel njeje mi.

Tež šylšow njeje mi žel, kiž wuronjachu
Mi pschi zusej a mojej šrudobje;
Njech druh želnivosčži šesamkachu
Šsej wutrobu, šo hordžo šhrobliwje.
Hdyž s wbohim bratrom želnivosčž wy macže,
To kóždemu wschak rjenje pschisteji;
Šlaj, šam Šnješ Šesuf se šrudny mi płacže;
Duž mojej' žaroby žel njeje mi.

Šo šwojoh' Šnješa paš ja nješym pošnal,
Hdyž Šeho Duch mje mile šetkasche,
Ša Šeho hnadne kubka nješym wušnal
Ššo džakny; — pscheyara to žel mi je.
Šo šym paš ššesčan kažž tež čžlowješ wostal
We wěrje, nadžiji a lubosčži,
Tež s Boha wutrobu šym mjehku dostal,
Ach teho, pschecželjo, žel njeje mi.

Šurij Bróš.

Sserbski lud a kraj.

Wot Š. Š. Šmolerja.

(Šotracžowanje.)

Tuto tachantštwo wón pod dohlad mišchnjanskeho biskopa poštaji a pschikasa, šo dyrbi propšta, tachanta a šedmich kapitularow męcž. Š tym buchu pošdžišcho hiščeže pjecžo poštajeni, tak šo bēšche jich potom dwanacže. Propšt šastejesche tež měšto archidiacona a pod nim stejeschche tak mjenowane džewjate mišchnjanske archidiaconatštwo. Š tutemu šluschachu paš džefacžo aržyměšchnizh a to aržyměšchnik: 1. w Biskopizach s 19 wošadami a mješ nimi: Wuješdžanska, Šalowska a Ššmilnjanska; 2. w Šamjeńzu se 26 wošadami a mješ nimi: Wojerowska, Njebjelčžanska, Šulowska, Wóšlicžanska, Šhróščžanska a Čžorno-Šholmcžanska; 3. w Šhorjelzu s 34 wošadami; 4. w Šohenšteinu a Šebnizh s 11 wošadami; 5. w Štokpnyju se 6 wošadami; 6. w Lubiju s 12 wošadami a mješ nimi: Šetlicžanska; 7. w Šubanju se 16 wošadami; 8. w Šychbachu s 25 wošadami a mješ nimi Ššchischowska, Šhtowška, Ššporška, Šbjelčžanska, Šadschowška a Šholmjanska; 9. w Šajdenberku s 21 wošadami a 10. w Šarowje (w Delnych Šužizach) s 21 wošadami. Šod šamym probštom stejeschche: Šodžijška, Šlužakowska, Ššlepjanska, Šartška, Šnješwacžidliška, Šdžarowška, Škatečžanska, Šuščžanska a Šabłoniška wošada — a pod šamym tachantom: Šuczjinjanska, Šutecžanska, Šadworška, Šudescžanska, Šklušchanska, Šlětnjanska, Šwjelčžanska, Šrodžiščžčžanska, Šorščžčžanska, Šilanška, Šotecžanska a hiščeže 6 druhich, kiž šu nětko němšle.

Propšt mješeschche došhe čžahy přensche měštno na Šudyškim tachantštwje a wón wobštarasche, došelž w Mišchnu bydlesche, psches šwojeho offiziala wschelake jemu wot biskopa porucžene šastožáštwu. Wón šapokasowasche duchownych do jich šlužby, roššudžeschche wadženja w žyrkwinych naležnosčžach, dawasche špecžiwych do šłódbh (Bann), a wotdžeržowasche žyrkwinske wšitazije atd. Šošdžišcho paš, jako bē Mišchnjanski biskop a Šudyški propšt k ewangelskej wučbje pschistupił, dosta tachant wschitke tute prawa a bu tež hiščeže sa administratora (šastejerja) wschitkich naležnosčžow katholic-

steje zyrkwe w naschim kraju postajeny, tak so ma w hornjołužiskim katolskim duchownstwje přenje město.

W hornych Łužicach běchu so tež po čašku jednacze klóštrów založile; w šedmich běchu mnichoj, w štyrjoch pak mniški, wot kotrychž hišće tsi wobsteja a mjes nimi klóštr „Marijna Šwěsda“, wšchě druhe pak su hižom dawno kónz wsale. Spomnjeny klóštr je něhdže wokolo lěta 1264 wot tšjoch bratrow, kiž Witicho, Burchard a Bernhard rěčachu a běchu knježa nad Kamjenjom, založeny, tola pak haće w lěće 1284 s Kamjenja s mniškami wobšadženy a je wschelakimi kublami wobdarjeny. Mjes tutymi su najpředny mjenowane: Šěžow, Kulow, počojza Němzow (Dörghausen), počojza Kocžiny, počojza Šhróscziž, počojza Kufowa atd. Tu druhu počojzu tšchle wšow kupi klóštr posdžišcho a potom hišće: Kulowz, Sulschezy, Salow, Dubrink atd. Nětko wobšedži klóštr w Pruskej 1 město a 8 wšow, w Sakskej pak 1 město a 39 wšow a w 17 wšach ma mjeńšche abo wjetšche wobšedženstwa. Mniški tuteho klóštra su knježny zisterzienskeho rjadu. Hač runje jim hódna licžba šerbskich wšow kłuscha, dha tola ani w stawisnach stareho ani noweho čaška nihdže nicžo nje-namakamy, šchtož by so se strony jich klóštra k lěpšchemu a k nado-bišnje Šserbowstwa stalo.

Šswjaty biskop Benno bě najšerje rodženy Němz, ale wón bě šerbsku rěč nawuknył, so by Šserbam šchesczijsanstwo předo-wacž mohł. Wšecze starasche so wón tež wo to, so bychu duchowni, kotrychž běšche mjes Šserbami postajil, šerbski předomacž wjedželi. Tola temu posdžišcho wjazny tak bylo njeje, pschetož my wěmy, so biskop Jan Salužski (von Salhausen) šararjam mjes Šserbami wótrje a kručze pschifaja, so dyrbja šebi k najmjeńšchemu kaplanow džeržecž, kiž šerbszy rosemja. Ale Šserbow wschaf tehdom štoro žadny Němz sa tak wažnych njeměšche, so by šebi jich dla nětajtu wobčežnosć napoložil a šerbska rěč wosta pschi Božej klužbje s wjetšcha wschudžom šanjerodžena, Němzowstwo pak knježesche kaž psched šudom, tak tež w šwjatnizy. Ale to bu sa hornjołužisku podjansku zyrkej s wulkej šchodu; pschetož reformaziju mjes Šserbami wšecze nicžo bóle podpjeralo a špomožalo njeje, hač to, so so Šserbam s ewangelskeje strony šwěru šerbszy předomasche. Teho dla je so tež stalo, so Šserbjo tehdom šwojich nješerbskich šararjom tak lohko wopušchěžichu a s njewučenyimi ale šerbskimi duchownymi sa lubo wsachu. W Budyščinje je reformazija w lěće 1525 šwój šapocžatk wsala. Tam bě zyrkej šwjateho Miklowscha po prawom sa Šserbow postajena, ale čži Šserbjo, kotřiž běchu wot katolskeje zyrkwe wotšupili, dyrbjachu dlějšchi čžaš do zyrkwe šwj. Šetra, hdžež tež ewangelszy Němzy Božu klužbu džeržachu, še mšchi šhodžicž a buchu tam wot diafona, kiž dyrbjesche tež šerbski rosemicž, wobstarani. Posdžišcho pak, jako bě so zyrkej šwj. Miklowscha wotpalita a šerbska katolska wškada do zyrkwe šwj. Marje šapofajana, bu jim zyrkej šwj. Michała pschepodata, hdžež w lěće 1619 šwoju přenju Božu klužbu džeržachu. Šich přeni duchowny bě tam Šetr Šitwarz (Bräuer).

W Kamjenju dostachu Šserbjo psches to šerbsku zyrkej, so tamni franzišanszy mnichoj šwoju klóštrsku zyrkej Kamjenškej radže s tym wuměnenjom wotšupichu, so dyrbjesche so w tej šamej šerbska Boža klužba džeržecž. Ta so tež šapocžinasche w lěće 1565, a tamnišchich ewangelskich Šserbow přeni duchowny běšche Šimon Lehmann.

W Lubiju pschepodachu tamni franzišanszy mnichoj tež šwój klóštr Lubijškej radže, a jich zyrkej abo zyrkej šwjateho Jana bu sa šerbsku Božu klužbu postajena, a Wolfgang Stein-kirchner šapocžina wot lěta 1554 rjad Lubijšchich šerbskich předarjom.

(Pschichodnje dale.)

Špěwaj a džělaj.

Wobras se žiwjenja.

VI.

Šso rošmy, so Šurij pola Bosczija psches nóz wosta; ale tež nasajtra njehasche Bosczij wo žanym božemje nicžo wjedžecž, hdžž Šurij se šwojich rěčzi špóšnacž da, so by najradšcho šašo dale čzahnył. „Wóh čži tajku blisku pschiležnosć šašo njepošicži“, rjetny k njemu, so mohł so k šwojemu džělu wrócicž. Wostań pola mje, wschaf ničto wjedžecž njetrjeba, tak a w šajlich wobšejnosćach šy še mni pschichoł. Wobstaram čži pschistožnu draštu, dale trje-basch štwu a džělańnju, sa kotruž so tež postaram, a přjedny hačž so pol lěta minje, njebudže ničto wjazny na to špominacž, tak je so čži šeschlo.“

„„To drje bych chžyl““ — šacžesche so Šurij.

„Šop, dha njech je tak!“ šawoła Bosczij, šwojemu štaremju šušodej ruku šticžo, „hóryje so čži tola hičž njemóže, hačž nětke runje, ale wjele, wjele lěpyje. Něšchto šebi tola šašlužišch, a njeha-li so žyle nicžo radžicž, wostanje pschezo města dosć sa tebe pschi mojim blidže a sa šchachlemi.“

Šurij šwoliwšchi do wscheho běšche kaž wušwobodženy s hro-šneho wotročštwja; běšche jemu, kaž by šamjeń s jeho wutrobny wsaty byl.

Přjedny hačž bě so tydžen minyl, štejesche tamón wóšebny měšchčan Šurij šašo pschi šwojej tružnizy, jako by ženje šbožowny wobšedžer džewjecž tykaz toleť njepobyl. Wo předka drje so ludžo jara džiwachu a šebi s čžicha do wušchow šchepťachu; sa pol lěta pak běchu wschitzy wo wšy tyšcherja Šurja šašo tak šwědomi, so šebi ničto na nicžo wjazny njemyslesche. Šurij šam běšche rošoma a krutosće nabył a njehněwasche so wjazny na Bosczija, „štareho bórcžata“, hdžž nicžo wo loteriji a šajlich wězach wjedžecž njehasche. Nawopak, šam běšche so nětke wo tym pschepofajal, so je najlěpscha loterija sa njeho tružniza, kotraž drje tak wulle dobytki njedawa, kaž tamna, tola pak wšeczišche; a tajke dobytki maja wjazny wužitka.

A s tymile šašadani je s Šurja šašo wužitny šobustaw čžlo-wjestehe towarštwja nastal. Tež so jemu radži, so móžesche šebi sa nětke lět šašo šwój wóžny dom kupicž; s tym pak bě so jeho najhoržysche pschecže dopjelničo.

Bosczij a Šilža pak běšchtaj dale šbožownje žiwaj; žyle wob-štejenja polěpschachu so pschezo bóle, tak so šebi wjazny njepšchjesch-taj. Šswojimaj šynomaj pak šašadžišchtaj hluboko do wutrobny a šawostajišchtaj jako najlěpschi namrěwł tu šlotu wučžbu:

„Špěwaj a džělaj!“

Wschelake s bliska a s daloka.

— Šswjedžen šnutšowneho mišionštwja, kotryž dyrbjesche so přjedny 6 julija w Šafezach wotmécž, je so pschepołożil a šmėje so hižom šchtwórtk 30. junija popołdnju. Na šerbskim šemschenju je předomanje pschecželnje knjes šarat Wałtar w Něšwacžible na so wsal.

— Duchowny radžicžel pschi wotrjěšnym hejtmanštwje w Budyščinje, knjes Šosenfranz, je titul „wšchšchi zyrkwinski radžicžel“ dostal.

— Šakski kral je pschi šwojich narodninach nowe wopofajmo šwojeje mišosće dal. Wón je 26 jatny wobhndžil, kotřiž su na kralowym narodnym dnju šašo šwoju šwobodnosć dostali. Mjes nimi su tšjo, 2 mužej a 1 žona, kotřiž běchu še šhostatni na čžaš žiwjenja šašudženi. Čži wobhndženi su 38, 35 a 31 lět w šajtwje šedželi.